



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: OPTIMA, spol. s r. o., IČ: 15030709, se sídlem Žižkova 738/IV, 566 01 Vysoké Mýto**, zast. JUDr. Ing. Jiří Klavíkem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 99, 537 01 Chrudim proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.9.2015, č.j. 35886/15/5200-10421-707161,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle ust. § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) a podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj, územního

pracoviště ve Vysokém Mýtě ze dne 8.4.2015, č.j. 618245/15/2810-50524-604373, jímž byla dodatečně stanovena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 ve výši 952 129,- Kč a současně byla na základě ust. 236 odst. 1 a ust. 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu sdělena zákonná povinnost uhradit z částky doměřené daně penále ve výši 190 425,- Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalobce, že pro posouzení sporu je klíčová otázka výkladu slovního spojení „v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6“ uvedeného v ust. § 3 odst. 4 písm. a) zákona o daních z příjmů. Nesouhlasí se závěrem žalovaného i správního orgánu prvního stupně, kteří se v rozhodnutí odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2006, č.j. 7 Afs 29/2005-91, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že z výše zmíněného slovního spojení je zřejmý význam zákonodárce pojmout pod předmět daně z příjmů co nejširší okruh možných plnění poskytovaných ze strany zaměstnavatele zaměstnanci, tedy i dary. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí a dle žalobce je třeba rozlišovat, zda jde o dar obvyklý či nikoliv. Dle žalobce bezúplatný převod nemovitých věcí v hodnotě 3 841 760,- Kč nelze považovat za obvyklý dar, protože takové plnění zaměstnavatelé zaměstnancům obvykle v souvislosti s výkonem závislé práce neposkytují. V této souvislosti odkazuje na výše uvedený rozsudek NSS, kdy Nejvyšší správní soud připouští možnost důkazu o tom, že neexistuje žádná přímá souvislost mezi darováním a výkonem závislé činnosti. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce nepředložil žádné důkazní prostředky, které by vyvracely stanovisko správce daně, když důkazním prostředkem jsou darovací smlouvy, které byly spolu se znaleckým posudkem o ocenění nemovitosti správci daně předloženy. Dalším důkazem je výpis z obchodního rejstříku, z kterého vyplývá, že oba obdarovaní byli společníky a jednateli žalobce. Na podporu svých tvrzení žalobce v žalobě znovu uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2009, č.j. 2 Afs 112/2008-44, dle něhož nelze bezúplatný převod podniku vždy posuzovat jako dar v souvislosti s podnikáním ve smyslu ust. § 3 odst. 4 písm. a) zákona o daních z příjmů. Dle žalobce nelze vždy považovat za dar ani příjem v souvislosti s výkonem činnosti podle ust. § 6 zákona o daních z příjmů. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se tento rozsudek NSS nevztahuje na případ žalobce, jelikož v rozhodnutí řešil NSS obdobný problém. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že rodinné vztahy nejsou přítomny nebo nejsou rozhodující pro bezúplatný převod mezi obchodní společnostmi a jejich společníky, když soudní judikatura řeší okruh osob blízkých širěji, např. viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.4.2004, sp.zn. 22 Cdo 1836/2003. Dále žalobce uvádí, že dar byl obdarovaným poskytnut z důvodu jejich společnického vztahu, který se v právní teorii běžně používá a že základním důkazním prostředkem jsou darovací smlouvy, z kterých jasně vyplývá předmět daru. Žalobce uvádí, že převedl předmětné nemovité věci na obdarované z důvodu jejich majetkové účasti u žalobce, a ne v souvislosti s výkonem jejich zaměstnání ve smyslu ust. § 6 zákona o daních z příjmů. Dále dle žalobce nelze považovat darování nemovitých věcí v hodnotě 3 841 760,- Kč za „jiné plnění“ v souvislosti se zaměstnáním. Skutečnost, že společníci a jednatelé daňového subjektu pobírali příjem ze závislé činnosti, není pro posouzení zdanění darovaných věcí relevantní. Není ani rozhodující, že převod nebyl proveden podle podílů společníků, když v soukromém právu platí princip autonomie vůle ve smyslu § 1 odst. 2 nového občanského zákoníku. Žalobce uvádí, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že pokud společník a jednatel vykonávají činnost pro společnost na základě obchodněprávního vztahu, je takový výkon činnosti považován za výkon závislé činnosti dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Žalobce uvádí, že se vztah mezi společností a jednateli řídí na základě § 66 odst. 1 obchodního zákoníku přiměřeně ustanoveními mandátní smlouvy, když vzhledem k zásadě

dispozitivnosti není úplata kategorickým požadavkem. Pro řešení daného problému tak není podstatné, zda je výkon činnosti společníka a jednatele pro společnost za úplatu či nikoliv, ale zda lze jakýkoliv bezúplatný převod mezi společnostmi a jejich společníky podřadit pod příjem fyzických osob ze závislé podle § 6 zákona o daních z příjmů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech uvedených v žalovaném rozhodnutí, když důvody žaloby jsou totožné s obsahem odvolání žalobce, ke kterému se vyjádřil žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil krajský soud následující rozhodující skutečnosti:

Daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2013 byla u žalobce zahájena příslušným správcem daně, a to Finančním úřadem pro Pardubický kraj dne 22.8.2014. Ze zprávy o daňové kontrole č.j. 379407/15/2809-60562-607008 vyplynulo, že dne 27.12.2013 uzavřel žalobce OPTIMA, spol. s r. o. se sídlem Žižkova 738/IV, 566 01 Vysoké Mýto, IČ: 15030709 darovací smlouvy s obdarovanými, a to Ing. B.S. a Ing. J.S, kteří byli, jak vyplývá ze správního spisu, konkrétně z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, společenské smlouvy žalobce a na základě pracovní smlouvy ze dne 2.11.1998 a 1.9.2010 v době uzavření smlouvy zaměstnanci, jednatelem a společníky žalobce. Z darovacích smluv vyplývá, že předmětem darovací smlouvy mezi žalobcem a obdarovanými byl pozemek p.č. 1690/9 – zastavěná plocha a nádvoří, a budova č.p. 738 – stavba občanského vybavení, která je součástí pozemku, zapsaném na listu vlastnictví č. 3555 v katastrálním území Vysoké Mýto, obec Vysoké Mýto, Katastrální úřad pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Ústí nad Orlicí. V posudku o ceně darované nemovitosti je stanoveno ocenění těchto nemovitých věcí na výši 3 841 760,- Kč. Předmětem daru pro každého obdarovaného byl ½ podíl na výše popsaných nemovitostech, což představuje hodnotu daru ve výši 1 920 880,- Kč. Ze zprávy o daňové kontrole dále vyplynulo, že ačkoliv byly dle správce daně výše uvedené darované nemovitosti příjmem dle ust. § 6 zákona o daních z příjmů, žalobce je nezahrnul do základu pro výpočet zálohy na daň ze závislé činnosti a neodvedl tuto daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti v celkové doměřené výši 952 129,- Kč, porušil tak ust. § 3 odst. 1 citovaného zákona. Orgán prvního stupně ukončil daňovou kontrolu dne 27.3.2015 a vydal dodatečný platební výměr č.j. 618245/15/2810-50524-604373 ze dne 8.4.2015, kterým byla dodatečně stanovena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve výši 952 129,- Kč a na základě ust. 236 odst. 1 a ust. 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu byla žalobci sdělena zákonná povinnost zaplatit penále ve výši 190 425,- Kč.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

V dané věci je stěžejní a mezi účastníky spornou otázkou skutečnost, zda darování předmětných nemovitostí je příjem podléhající dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 zákona o dani z příjmů.

Předmět daně z příjmů fyzických osob je vymezen v ust. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o dani z příjmů, podle něhož předmětem této daně jsou *příjmy ze závislé činnosti a funkční požitky* (§ 6). Žalovaný i správní orgán prvního stupně posuzovali předmětné darování

nemovitosti ve smyslu ust. § 3 odst. 4 písm. a) zákona o daních z příjmů ve znění platném pro rok 2013. Dle tohoto ustanovení „*předmětem daně nejsou a) příjmy získané nabytím akcií nebo podílových listů podle zvláštního právního předpisu, který upravuje podmínky převodu majetku státu na jiné osoby, zděděním, vydáním nebo darováním nemovitosti nebo movité věci anebo majetkového práva, s výjimkou příjmů z nich plynoucích a s výjimkou darů přijatých v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6 nebo s podnikáním anebo s jinou samostatnou výdělečnou činností; předmětem daně u fyzických osob, provozujících školy a školská zařízení a zařízení na ochranu opuštěných zvířat, nebo ohrožených druhů zvířat, a u fyzických osob, které jsou poskytovateli zdravotních služeb, není příjem získaný nabytím daru v souvislosti s provozováním těchto činností*“. Správní orgány tak posoudily dary ze strany žalobce společníkům, zaměstnancům a jednatelům žalobce jako dary přijaté v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6 zákona o daních z příjmů. Dle tohoto ustanovení odst. 1 „*Příjmy ze závislé činnosti jsou a) příjmy ze současného nebo dřívějšího pracovněprávního, služebního nebo členského poměru a obdobného poměru, v nichž poplatník při výkonu práce pro plátce příjmu je povinen dbát příkazů plátce. Těmito příjmy se rozumějí i příjmy za práci žáků a studentů z praktického výcviku, b) příjmy za práci členů družstev, společníků a jednatelů společností s ručením omezeným a komanditistů komanditních společností, a to i když nejsou povinni při výkonu práce pro družstvo nebo společnost dbát příkazů plátce a příjmy za práci likvidátorů, c) odměny členů statutárních orgánů a dalších orgánů právnických osob, d) příjmy plynoucí v souvislosti se současným, budoucím nebo dřívějším výkonem závislé činnosti podle písmen a) až c) nebo funkce bez ohledu na to, zda plynou od plátce, u kterého poplatník vykonává závislou činnost nebo funkci, nebo od plátce, u kterého poplatník závislou činnost nebo funkci nevykonává*.“ Dle § 6 odst. 3 věty první citovaného zákona „*Příjmy podle odstavce 1 se rozumějí příjmy pravidelné nebo jednorázové bez ohledu na to, zda je na ně právní nárok či nikoli, zda je od zaměstnavatele dostává zaměstnanec nebo osoba, na kterou přešlo příslušné právo podle zvláštních předpisů, a zda jsou vypláceny nebo připisovány k dobru anebo spočívají v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance, kteří jsou poplatníky z příjmů ze závislé činnosti*.“ Tedy správní orgány posuzovaly darované nemovitosti ze strany žalobce obdarovaným jako příjmy plynoucí v souvislosti s výkonem závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 zákona o daních z příjmů v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.

Souvislost s výkonem závislé činnosti tak plyne ze skutečnosti, že předmětné příjmy plynuly ze strany zaměstnavatele k zaměstnanci ve smyslu ust. § 6 odst. 2 na základě vztahu žalobce k obdarovaným jako zaměstnancům na základě pracovní smlouvy ze dne 2.11.1998 a 1.9.2010 a zároveň jako společníkům a jednatelům, jak plyne z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové a ze společenské smlouvy žalobce. Pokud tak obdarování jako společníci a jednatelé žalobce vykonávali pro žalobce jako společnost s ručením omezením činnost na základě obchodněprávního vztahu, tato je posuzována jako výkon závislé činnosti dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Ostatně tento vztah žalobce k obdarovaným ani skutečnost, že dar byl obdarovaným skutečně poskytnut, žalobce nijak nerozporuje. Sporná je skutečnost, zda se předmětný dar dá považovat za předmět daně z příjmů fyzických osob. Podle výše uvedených ustanovení pokud byl poskytnut dar, je tak předmětem daně z příjmů fyzických osob v případě, že se jedná o dar, který byl poskytnut v souvislosti s výkonem činnosti podle ust. § 6 zákona o dani z příjmů.

Dle ust. § 3 odst. 4 písm. a) jsou tak z předmětu daně vyjmuty příjmy získané darováním nemovitosti nebo movité věci anebo jiného majetkového práva, takové příjmy jsou

předmětem daně dědické a darovací. Pokud se nejedná o dary přijaté v souvislosti s výkonem závislé činnosti nebo s podnikáním anebo s jinou samostatnou výdělečnou činností, tyto naopak předmětem daně z příjmů jsou. Pokud tedy fyzická osoba nabude dar v souvislosti s výkonem závislé činnosti ve smyslu § 6 zákona o daních z příjmů, nejde o příjem, který je kvalifikován jako dar, nýbrž jde o příjem, který je předmětem daně z příjmů. Uplatnění výjimky v ustanovení § 3 odst. 4 a) tak předpokládá, že darování splňuje podmínky, pro které je jeho předmět podroben dani z příjmů. Zákon o dani z příjmů potom nevyžaduje, aby příjmy na něž se ust. § 3 odst. 4 zákona o daních z příjmů vztahuje, byly přijaty při výkonu závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 cit. zákona, ale stačí pouhá souvislost s tímto výkonem činnosti. Zákonodárce tak podmiňuje předmět daně z příjmů dle ust. § 3 odst. 4 písm. a) pouhou souvislostí s výkonem závislé činnosti.

Pro posouzení případu, je tak stěžejní skutečnost výkladu slovního spojení „v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6“ a otázka, co vše pod toto slovní spojení zákonodárce zamýšlel podřadit. Žalobce tak především namítá, že pod slovní spojení „v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6“ nelze automaticky pojmout co nejširší okruh možných plnění poskytovaných ze strany zaměstnavatele zaměstnanci, tedy i dary, tak jak to posoudily správní orgány. Dle žalobce je třeba rozlišovat, zda jde o dar obvyklý či nikoliv v souvislosti s výkonem závislé práce. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky uplatnil žalobce již v odvolání, bylo podstatné, jakým způsobem se vypořádal žalovaný s těmito námitkami v žalovaném rozhodnutí.

Žalobce již v odvolání poukazoval, že nesouhlasí s extenzivním výkladem předmětu daně z příjmů ohledně co nejširšího okruhu možných plnění poskytovaných ze strany zaměstnavatele zaměstnanci, tak jak to dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. května 2006, č.j. 7 Afs 29/2005-91. Krajský soud dospěl k závěru, že odvolací orgán se touto otázkou dostatečně zabýval ve svém rozhodnutí a plně se ztotožňuje se závěry žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Dle § 3 odst. 4 písm. a) zákona o daních z příjmů je dar předmětem daně z příjmů fyzických osob tehdy, pokud se jedná o dar přijatý v souvislosti s výkonem závislé činnosti dle § 6 tohoto zákona. Správní orgány zcela správně odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2006, č.j. 7 Afs 29/2005-91, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabývá výkladem slovního spojení „v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6“ a uvádí, že „užívá ust. § 3 odst. 4 zákona o daních z příjmů proto, aby bylo pod předmět daně z příjmů zahrnuto i jiné plnění než to, které je formálně označeno jak mzda; mimo jiných i dary. Je zde tedy zcela zřejmý úmysl zákonodárce pojmout pod předmět daně z příjmů co nejširší okruh možných plnění poskytovaných zaměstnavatelem zaměstnanci. Jedinou podmínkou, kterou je nutno splnit, je okolnost, že takovýto typ plnění musí být poskytnut v souvislosti s výkonem závislé činnosti. Zákon o daních z příjmů však ve svých ustanoveních nestanoví, že by bylo nutno prokazovat, že obdarovaný vykonal pro dárce (svého zaměstnavatele) nějakou „práci navíc“ a jako protihodnotu za tuto práci dostal od svého zaměstnavatele dar. Naopak pojem „v souvislosti s výkonem činnosti podle § 6“ je nutno chápat širěji, tj. tak, že podstatným je samotná existence vztahu mezi dárce a obdarovaným, která naplňuje znaky uvedené v ust. § 6 zákona o daních z příjmů.“ Jiným výkladem by tak dle závěru Nejvyššího správního soudu bylo umožněno praktické obcházení zákona tím, že by se příjmy získané zaměstnanci v souvislosti s výkonem činnosti dle ust. § 6 zákona o daních z příjmů formálně vykazovaly jako dar, neboť poskytnutí daru je na rozdíl od poskytnutí mzdy a obdobného příjmu zdaněno nižší sazbou. Tento úmysl zákonodárce je zřejmý i z ust. § 6 odst. 3 písm. c) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a

dani z převodu nemovitostí, který vylučuje použití daně darovací mimo jiné i na bezúplatná nabytí majetku, která jsou příjmem a předmětem daně z příjmů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 31. května 2006, č.j. 7 Afs 29/2005-91, dostupný na www.nssoud.cz). Jelikož tak toto slovní spojení není definováno v zákoně, je výklad řešen v rámci rozhodovací praxe správních soudů. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z citovaného rozsudku č.j. 7 Afs 29/2005-91 potom vyplývá úmysl zákonodárce extensivního výkladu a právě tyto typu darů pod ustanovení podřadit.

Žalobce dále odkazuje na rozsudek ze dne 21.12.2005, č.j. 5 Afs 5/2005-85, z kterého vyplývá, že samotná skutečnost, že je obdarovaný společníkem žalobce neznamená, že jakékoliv plnění, které obdrží od žalobce je příjmem ve smyslu ust. § 6 citovaného zákona. Dle závěru NSS je vždy nutno zkoumat povahu příjmu, a to především zda se nejedná o příjem, který není předmětem daně (ust. § 3 odst. 4 cit. zákona), anebo o příjem podléhající jinému režimu zdanění (např. příjem z pronájmu dle § 9 cit. zákona). Z uvedeného rozsudku ale rovněž vyplývá, že prokázat, z jakého právního důvodu byly předmětné částky vyplaceny je potom v projednávané věci povinností žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č.j. 5 Afs 5/2005-85, dostupný na www.nssoud.cz).

V rámci správního řízení orgán prvního stupně prokázal důvodné pochybnosti ohledně posouzení bezúplatného příjmu obdarovaných jako daně darovací, když poukázal na souvislost obdarovaných jako jednatelů, společníků a zaměstnanců žalobce s výkonem závislé činnosti. Žalobce ve správním (daňovém) řízení nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že není žádná souvislost mezi darováním a výkonem závislé činnosti. Žalobce ani ve správním řízení nepředložil žádné důkazní prostředky prokazující svá tvrzení. Předložil pouze darovací smlouvy uzavřené dne 27. 12.2013 mezi žalobcem a obdarovanými, znalecký posudek o ocenění nemovitosti, výpis z obchodního rejstříku žalobce, pracovní smlouvy mezi žalobcem a obdarovanými, z kterých vyplývá, že obdarování ve zdaňovacím období vykonávali u žalobce pracovní činnost v hlavním pracovním poměru, za kterou pobírali pravidelné příjmy. Z těchto předložených dokumentů ale nijak nevyplývá, že dar nebyl poskytnut v souvislosti s výkonem zaměstnání, jak žalobce opakovaně tvrdí. Nevyplývá z nich, ani že by byl dar poskytnut žalobcem z důvodu společnického vztahu obdarovaných k žalobci. Žalobce tvrdil již v odvolání a ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění správního orgánu prvního stupně, že k darování nedošlo v souvislosti s výkonem závislé činnosti ale z důvodu jejich společnického vztahu k žalobci, tedy majetkové účasti obdarovaných na žalobci jako společnosti s ručeným omezeným a v této souvislosti žalobce odkazuje na výpis z obchodního rejstříku žalobce, z kterého vyplývá, že podíl Ing. B.S. 38% a Ing. J.S. 62%. Na podporu těchto tvrzení žalobce nepředložil žádné relevantní důkazní prostředky pro jejich dokázání. V předložených darovacích smlouvách není uveden žádný důvod darování nemovitosti a žalobce tento nedoplnil a nenavrhl doplnění žádných důkazních prostředků k prokázání svých tvrzení v daňovém řízení. Ani obvyklost či neobvyklost daru, jak namítá žalobce, potom není pro posouzení vztahu mezi darováním a výkonem závislé činnosti relevantní. Ostatně námitka žalobce, že bezúplatný převod nemovité věci v hodnotě 3 841 760,- Kč nelze považovat za obvyklý dar, byla uplatněna již v odvolání a krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tato námitka není dále rozvedena, není tak konkrétní a toto tvrzení není nijak dokázáno a ani nemá oporu v zákoně.

Ze strany žalobce tak nebylo prokazatelně dokázáno, že by k darování došlo bez souvislosti na výkon závislé činnosti ve smyslu ust. § 6 zákona o daních z příjmů.

Co se týče námitky převodu vlastnického práva mezi osobami blízkými v souvislosti s darováním ze strany žalobce obdarovaným s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2009, č.j. 2 Afs 112/2008-44, krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že uvedený rozsudek nelze na případ ohledně převodu vlastnického práva mezi osobami blízkými žalobce vztáhnout. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2009, č.j. 2 Afs 112/2008-44 sice vyplývá, že stěžejním úkolem soudu je uvážit, zda k předmětnému darování došlo v souvislosti s výkonem závislé činnosti anebo nikoliv, jelikož od této otázky se odvíjí, jakému daňovému režimu bude právní úkon podléhat. Nejvyšší správní soud zde tak posuzoval vztahy rodinné, když vyvodil, že absolutizace souvislosti přijetí daru s podnikáním by v případě darování majetku mezi příbuznými vedla k omezení volné dispozice s majetkem. Uvedený rozsudek se týká předání podniku z otce na syna, v němž spolu již dříve působili, který byl rodinným podnikem, a to za situace vážného onemocnění otce. NSS tak konstatoval, že šlo o vztah rodinný a smyslem převodu bylo předání podniku synovi, na uskutečnění právního úkonu měly vliv jiné okolnosti, které převážily samotný právní úkon darování v souvislosti s podnikáním s ohledem na ústavní ochranu institutu rodiny (čl. 32 Listiny základních práv a svobod). V posuzovaném případě žalobce nebyly vztahy rodinné přítomny, resp. nebyly prokázány, nemohly tak převážít nad právním úkonem darování. V případě žalobce tak nešlo o převod podniku z otce na syna, nýbrž ze strany žalobce jako právnické osoby na své jednatele, společníky a zaměstnance, rodinný vztah tu tedy není přítomný ani být nemůže. V případě žalobce tak nebyly dostatečně prokázány rodinné vztahy, kdy by smysl převodu byl zakotven v institutu rodiny anebo by měly při úkonu darování vliv jiné okolnosti jako např. právě příbuzenský poměr dárce a obdarovaných nebo zdravotní stav dárce. Nejvyšší správní soud v závěru rovněž konstatuje, že v rozhodné části se ustanovení § 3 odst. 4 písm. a) *nepochybně vztahuje na dary, v nichž rodinné vztahy nejsou přítomny, nebo v nichž nejsou pro převod určující* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2009, č.j. 2 Afs 112/2008-44, dostupný na www.nssoud.cz).

Rovněž s námitkou žalobce, že za osoby blízké nelze považovat jen otce a syna a v této souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.4.2004, sp.zn. Cdo 1836/2003 se žalovaný vypořádal dostatečně (str. 6 - 7 žalovaného rozhodnutí). Krajský soud rovněž jako žalovaný dospěl k závěru, že uvedený rozsudek Nejvyššího soudu se na projednávaný případ nevztahuje, jelikož Nejvyšší soud se zabýval spornou otázkou, zda osobou blízkou, na kterou převádí spoluvlastník svůj spoluvlastnický podíl k nemovitosti ve smyslu ust. § 140 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, může být právnická osoba. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že skutečnost, že z hlediska realizace předkupního práva může být právnická osoba považována za osobu blízkou, nevylučuje, že v projednávané věci mezi dárce a obdarovanými existoval vztah ve smyslu ust. § 6 zákona o daních z příjmů.

Správní orgán i žalovaný tak zcela správně posoudily darovací smlouvy jako předmět daně z příjmů a ne předmět daně darovací. Krajský soud je toho názoru, že správní orgány vycházely z náležitých podkladů, na základě nichž dospěly k správnému skutkovému a právnímu závěru.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když podle obsahu spisu mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. srpna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová